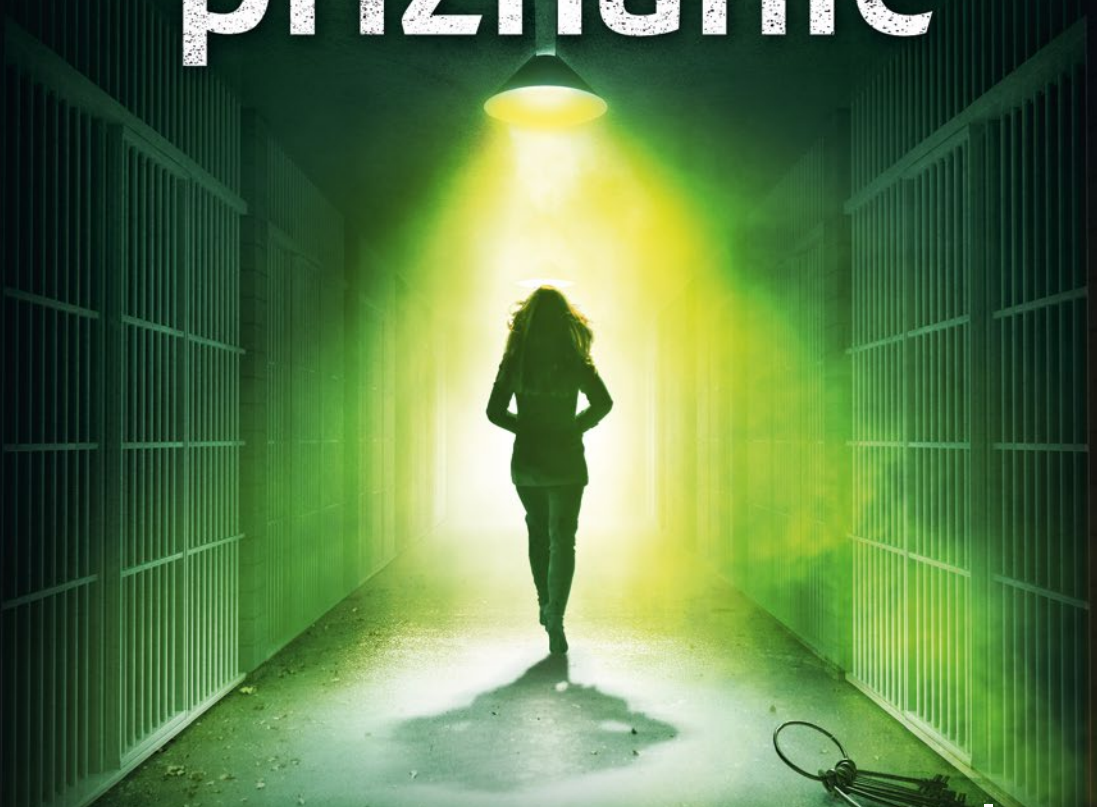

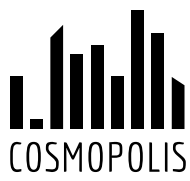
LISA REGANOVÁ

Nečakané priznanie

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYRIEŠIŤ VRAŽDU
ZAHALENÚ PAVUČINOU TAJOMSTVA

Nečakané priznanie

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Nečakané priznanie

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 157. publikáciu.

Z anglického originálu *Her Final Confession* vydaného Bookouture v roku 2018,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafický návrh obálky Petr Hůlek, Honewa
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 328
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Katarína Kvoriaková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-442-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-441-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-440-1 (print)

*Venujem Helen Conlenovej za to, že mi ukázala,
čo znamená byť výnimočná.*

1. KAPITOLA

Seattle, Washington
JÚN 1992

Billy vyšiel z obchodu s dvomi pollitrovými téglíkmi mätovej zmrzliny s kúskami čokolády v taške prevesenej na zápästí. Zastavil sa a zapálil si cigaretu. Poriadne si potiahol a pozrel sa na hodinky – mohol si dať aj dve cigarety a stále by stihol prísť domov na večeru načas. Jeho manželka neznášala, keď fajčil.

Úkosom zahliadol ženu, ktorá mierila k svojmu minivanu. Do oka mu padol odlesk jej strieborných vlasov v slnku, keď sa tackala po parkovisku. Sledoval, ako obišla celé kolo a potom zašmátrala po kľúčoch. Možno jej bolo zle, možno bola opitá a možno iba stará či bláznivá. Alebo oboje. Len čo nastúpila do auta a naštartovala, spustil z nej zrak. Vyrušilo ho vrčanie motorky.

Nemohol uveriť, aké mal šťastie. Lincoln Shore práve zastal a zaparkoval svoju revúcu motorku pred obchodom. Asi aj motorkári z nezákonných gangov musia jesť, dumať. Pravdupovediac, Billy vedel, že Linc často chodieval do týchto potravín a iných miest v okolí, a dúfal, že naňho narazí. Niekoľkí členovia

Diablových čepelí ho už dobre poznali, ale ešte musel upútať Lincovu pozornosť. Od konca cigarety si pripálil druhú a ohorok odpinkol na zem, keď sa Linc zodvihol z motorky. Billy zacítil teplo jeho pohľadu. Potom sa ozval vážny hlas. „Ty si ten čakateľ, však? Ten, ktorý v poslednom čase posedáva v bare.“

„Hej,“ odvetil Billy, „ja...“ Ibaže jeho slová pohltil hluk, ktorý jeho mozog spočiatku nevedel identifikovať. Nával vzduchu, pískanie pneumatík, škripot kovu o kov a potom zavýjanie motora, keď ho niekto žmýka až do krajnosti.

Musel konať v zlomku sekundy, no jeho inštinkty nezaváhali. Kútikom oka zazrel, ako minivan zrámovoval nákupné vozíky a vrazil do zaparkovaného auta. Ostatní nakupujúci uskočili z cesty rútiacemu sa vozidlu.

Billy trielil k Lincovi, hodil sa celou silou na statného motorára a obaja spolu preleteli vzduchom. Potom narazili na betón. Linc stlmil Billyho pád a kožená bunda zabránila, aby si zodral poriadny kus kože, keď sa súchali po zemi. Minivan za nimi vpálil do zaparkovaného auta a zatlačil ho do iných dvoch áut, až napokon zastavil. Jeho motor naďalej reval, predné kolesá vreštali na asfalte. Vodička sa zvalila na volant. Červená krv pofarbila strieborné temeno. Zatiaľ čo ostatní zákazníci utekali k minivanu, Billy sa postavil, podával Lincovi natiahnutú ruku a pomohol mu vstať.

Obaja tam mlčky stáli a zízali na spúšť, ktorú zanechala po sebe vodička minivanu. „Vďaka, brácho,“ ozval sa napokon Linc.

Billy sa usmial. „V pohode,“ odvetil, a pretože nechcel tlačiť na svoje šťastie, otočil sa a kráčal preč.

„Hej!“ zakričal za ním Linc. „Ako sa voláš, čakateľ?“

Billy sa obrátil. „Benji,“ predstavil sa svojím menom pre prácu v utajení. „Benji Stone.“

2. KAPITOLA

Denton, Pensylvánia
SÚČASNOSŤ

Na kuchynskom stole sa pred Josie povalovala veľká zbierka brožúr s domácimi bezpečnostnými systémami. Pred šiestimi mesiacmi jej žena, ktorú považovala za svoju matku, prevrátila život hore nohami. Útok na Josin život a zdravý rozum zahŕňal aj vlámanie do domu. Práve preto sa už celé mesiace pokúšala vybrať si dostatočne pokročilý bezpečnostný systém pre domy, ktorý by jej pomohol udržať úzkosť na uzde. Dvakrát k nej prišli technici z firiem nainštalovať systém, ale zakaždým si to na poslednú chvíľu rozmyslela, lebo našla nejakú skrytú chybu alebo dodatočné poplatky.

Z hŕby vytiahla farebnú brožúru spoločnosti Aegis, bezpečnostné systémy. VIAC AKO DVADSAŤ ROKOV CHRÁNIME VAŠE DOMOVY. Len málo spoločností bolo dostatočne transparentných na to, aby do propagačných materiálov vložilo celú cenovú ponuku. Prelistovala si ju a prezerala si možnosti. Uvažovala, či by nebol lepšou možnosťou pes. Veľký pes. Lenže jej

pracovný čas vedel byť šialený. Ako detektívka v malom pensylvánskom meste Denton sa pre prípady občas nedostala domov celé dni a občas ani noci. Niekedy sa vrátila iba na krátku chvíľu, čo sa akurát stihla osprchovať a prezliecť, a pobrala sa späť na stanicu. Ak by vlastnila psa, musela by si najat' niekoho, kto by s ním chodieval von. A potom by sa bála, či sa tej osobe dá dôverovať. Josie si povzdychla. Príliš komplikované. Takže sa tým bude musieť skrátka prehrýzť a investovať majland do bezpečnostného systému, ak sa ešte chce niekedy cítiť doma v bezpečí. Jej prsty zastali nad malou brožúrou inej spoločnosti Summors Security.

Z myšlienok ju vytrhlo klopanie na dvere. Prešla na chodbu a cez priezor zistila, že prišiel nadporučík Fraley. Otvorila dvere, prezrela si ho od hlavy po päty a potom zapískala. „No teda, keby som vedela, že sa takto pekne nahodíš...“

Noah mal na sebe dokonale sediaci tmavosivý oblek s vkusnou žltosivou pásikovanou kravatou, ktorá mu zvýrazňovala orieškové oči. Z jeho úsmevu sa jej rozbúchalo srdce. „Veľmi vtipné,“ odvetil, prešiel popri nej a kráčal do kuchyne. „Ty ešte nie si hotová. Ani si sa neprezliekla.“

Josie sa pozrela na svoje džínsy a vyblednuté tričko s Lukom Bryanom. „Zaberie mi to len minútku.“

„Nehovoria to tak všetky ženy a potom sa hodinu češú a maľujú?“

Josie nadvihla obočie. „Tak bacha. Na večeru nemusím so sebou priviesť *nikoho*.“

„Iba žartujem,“ bránil sa Noah. Poobzeral sa po kuchyni. Potom sa vrátil na chodbu a strčil hlavu do obývačky. Keď znovu prikvitol do kuchyne, opýtal sa: „Kde sú všetci?“

Josie sa nedávno znovu stretla so svojou biologickou rodinou, o ktorej ani netušila, že ju má, lebo ju hneď po narodení od nej oddelili. Stále si zvykala, že má Shannon a Christiana Paynovcov volať mama a otec. „Shannon s Trinity vybehli na nákupy. Máme sa stretnúť až v reštaurácii. Oco s bratom prídu z Callowhillu,“ hovorila a vypočítavala na prstoch. „Aj oni prídu až tam. Starká sa vrátila do Rockview, keďže som potrebovala voľnú izbu pre Shannon, a pani Quinnová má tento týždeň na starosti malého Harrisa.“

Noah obišiel stôl, kráčal k nej, až zadnou stranou stehien narazila o okraj stola. Naklonil sa k nej, prišpendlil ju tam na mieste a rukami spočinul na jej bokoch. Perami sa jej obtrel o ústa. „Chceš mi tým naznačiť, že sme aspoň raz skutočne sami? Naozaj úplne sami dvaja?“

Josie sa zasmiala, objala ho okolo krku, pritiahla si ho dolu a pobožkala. Bola pravda, že od ukončenia prípadu Belindy Roseovej nemali ani chvíľku pre seba, keď by nepracovali alebo neboli príliš unavení na čokoľvek iné. Keď sa jej teraz v živote vynorila celá nová rodina, v poslednom polroku jej do domu neustále prúdili hostia. Jej ozajstná mama Shannon s ňou niekoľko týždňov bývala. A keď sa musela vrátiť do práce, vystriedala ju Lisette, Josina starká. Po útoku mala Josie ruku v sadre takmer dva mesiace, takže pomoc uvítala. Príležitostne prišla z New Yorku aj jej sestra Trinity a zostala s Josie cez víkendy. Teraz tam pracovala ako reportérka pre národné spravodajstvo. A párkrát s ňou zostali aj Christian a jej pubertálny brat Patrick.

Dovtedy žila Josie už nejaké to obdobie sama a spočiatku jej pripadalo ťažké byť po celý čas obklopená ľuďmi. Keď prvýkrát otvorila chladničku a zistila, že jej došla smotana do kávy, dost

ju to frustrovalo. A rovnako aj keď prvýkrát zistila, že v kúpeľni chýbajú uteráky aj koberčeky, lebo ich Shannon dala oprat'. Jej starostlivo usporiadaný svet, jej posvätné útočisko domova sa obrátilo hore nohami. Neustále si však pripomínala, že rodina je dôležitejšia ako nejaké domáce predmety alebo zvyky, ktoré si počas rokov vytvorila. Paynovci jej tam vtrhli a počas niekoľkých krátkych mesiacov si chceli vynahradiť stratených tridsať rokov. Lenže Josie to bude trvať podstatne dlhšie.

A potom tu bola Misty Derossiová, žena, s ktorou chodil Josin zosnulý manžel. Misty sa po Rayovej smrti narodil jeho syn a medzi dvomi ženami vzniklo nezvyčajné priateľstvo. Malý Harris mal už takmer rok, Misty prestala so striptízom a zohnala si prácu v starostkinom novom ženskom centre. Prijímala obeť domáceho násillia, čo znamenalo, že Josine príležitostné povinnosti so strážením malého sa stali rutinou. Stopy po malom Harrisovi boli teraz roztrúsené po celom Josinom dome – vysoká stolička na jednom konci kuchynského stola, detské zábrany, hrnčeky s náustkom, kôš s hračkami a hojdacie kreslo v obývačke. Bolo jednoduchšie, aby mala Josie niektoré veci aj vo svojom dome, než aby musela Misty zakaždým, keď priniesla malého, všetko vláčiť so sebou.

Noahove pery skĺzli k Josinmu krku. Chytil ju za zadok a zodvihol, posadil ju na stôl. Inštinktívne mu omotala nohy okolo pása. Zaklonila hlavu a bez dychu hlesla: „Tvoj oblek.“

Jeho ruky sa vyšplhali vyššie, zaliezli pod tričko a rozopli jej podprsenku. „Žiadny oblek ma netrápi.“

Horúčkovitá energia medzi nimi narastala, cítila to a vedela, že keď sa poddá, už nebude cesty späť. To napätie sa stupňovalo už tak dlho, že jej to pripadalo, akoby mala vybuchnúť sopka. Po prípade Belindy Roseovej – po ich prvom bozku – mu povedala,

že potrebuje spomaliť a on to rešpektoval. Josie mala za sebou zoznam zlých vzťahov a nechcela, aby sa Noah stal ďalšou obeťou jej prísernej výchovy a všetkého, čo si so sebou niesla. Želala si, aby to bolo správne. Alebo sa možno iba bála...

„Takto chceš, aby sa to stalo prvýkrát?“ spýtala sa ho. „Na mojom kuchynskom stole?“

Zodvihol ju zo stola, akoby ani nič nevážila. „Tak pôjdeme hore.“

Ústa sa jej otvorili a chceli protestovať, ale telo sa mu poddalo. Každý centimeter pokožky ju páli s vedomím, čo sa skrýva pod jeho oblekom.

Dostali sa však iba k schodom, keď tlmený zvuk jeho mobilu rozozvučal vrecko na saku, a potom sa kdesi z opačnej strany domu ozval aj ten jej.

Obaja stuhli. Josie sa odtiahla od bozku prvá, hlavu natočila za zvukom. Jej mobil ležal v obývačke. Ani jeden to nepovedal, ale obaja dobre vedeli, že ak im telefóny zvonía tak krátko po sebe, môže byť za tým iba jediný dôvod. Určite im volali z práce a muselo to byť vážne. Hoci veľkú plochu zo šesťdesiatich štvorcových kilometrov dentonskej oblasti tvorili neskrotné hory centrálnej Pensylvánie, mesto malo dostatočne veľký počet obyvateľov, aby sa polícia musela zaoberať aspoň poltuctom vražd ročne a dostatkom zločinov, aby mala viac ako päťdesiatka zamestnancov policajného oddelenia roboty vyše hlavy. V posledných rokoch zažilo malé mesto zopár takých šokujúcich prípadov, že až pritiahlo pozornosť celého národa. A ich dvoch s Noahom tieto udalosti vždy hlboko zasiahli. Josie vedela, že aj on cítil tú istú úzkosť, ktorá jej rozochvievala vnútornosti. Ak im volali obom, keď mali mať voľno, muselo ísť o niečo veľké.

Josie si pomaly odmotala členky z Noahovho pásu a on ju zložil na zem. Jeho mobil prestal vyzvárať a vzápätí začal jej. Uhladila si oblečenie, prešla do obývacej izby a zodvihla ho. Dentonský veliteľ polície Bob Chitwood nemrhal časom a prešiel rovno k veci. „Quinnová, potrebujem vás s Fraleyom v teréne. Okamžite. Máme vraždu.“

„Pane,“ prehovorila Josie, „my sme... ja...“

„Hej, viem. Nezaujíma ma to. Kopnite do vrtule a nech ste ihneď na mieste činu.“ Odrapkal adresu, ktorá pripadala Josie akási povedomá.

Chitwood hovoril do telefónu tak hlasno, že sa to nieslo cez celú miestnosť až k Noahovi v pokrčenom obleku vo dverách. Nadvihol jedno obočie a nečujne vyslovil jediné slovo. *Gretchen?*

Gretchen Palmerová bola druhá detektívka dentonského policajného oddelenia. „Dnes večer má službu detektívka Palmerová. Ona to zvládne,“ oponovala Josie.

Chitwood podráždene odľúkol. „Dobre viem, kto má službu, Quinnová. Neviem zohnať detektívku Palmerovú.“

„Skúšali ste...“

Teraz už začal kričať: „Dočerta, Quinnová! Nemám čas na vašich dvadsať otázok. Mám tu mŕtvolu a miesto činu, ale žiadneho detektíva. A teraz sa jeden z vás ráčte dostaviť.“ Znovu vychrľil adresu a až vtedy Josie pochopila, prečo sa jej zdala taká známa.

Bola to adresa Gretcheninho domu.

3. KAPITOLA

„Spomal,“ vyzval ju Noah.

Keď Josie po ňom blysla pohľadom, zbadala, ako pevne zvieria držadlo dvier jej Fordu Escape. Mesto Denton sa za oknom menilo na jednu veľkú šmuhu. „V Gretcheninom dome došlo k vražde,“ pripomenula mu.

„A vieme, že to nie je Gretchen, lebo keby to bola ona, privolaný dôstojník by nám to dal vedieť,“ odpovedal Noah.

Josie spomalila, ale iba minimálne. „Napíš jej.“

„Už sa stalo,“ oponoval. „A kým si sa prezliekala, pokúšal som sa jej aj volať. Spadlo to rovno do odkazovej schránky. Ani na správy neodpisuje. No zavolať som na stanicu a dispečer mi povedal, že naposledy ju tam videli asi hodinu pred nálezom tela. Ani nevieme, či bola v dome, keď sa to stalo.“

„Lenže ani nevieme, že tam nebola. A hodina je dosť času, aby prišla domov.“

„Počas služby?“

„Možno. Ja neviem. Nemáme dosť informácií.“

V žalúdku sa jej rozhostil divný pocit. To sa na Gretchen nepodobalo, aby zmizla a neodpovedala na hovory ani na správy

– a už vôbec nie počas služby. Josie znovu dupla silnejšie na plyn. „Ani dispečing ju nenašiel?“

„Nie,“ odvetil Noah. „Teraz kontrolujú MDT, či sa im podarí nájsť jej auto.“

Gretchen zvyčajne jazdila v Chevrolete Cruze z oddelenia a to malo zabudovaný MDT, čiže mobilný terminál, digitálne mobilné zariadenie, ktoré nielenže umožňovalo Gretchen komunikovať s dispečingom oddelenia, ale dispečing tak mohol nájsť jej vozidlo.

„Nech ma informujú hneď, ako ju nájdú,“ rozhodla Josie.

Noah mlčky prikývol. Keď Josie naňho letmo pozrela, zatínal sánku a pohľad zapichával do scenérie letiacej za oknom. Gretchen bývala v samostatnom jednoposchodovom dome z červených tehál v pokojnej dentonskej štvrti strednej triedy. Nachádzal sa na akrovom pozemku s dlhou rovnou príjazdovou cestou, ktorá viedla z ulice a tiahla sa z jednej strany domu do garáže vzadu na dvore. Lemoval ju vysoký biely plot, ktorý oddeľoval pozemok od susedov. Z druhej strany susedom vo výhlade bránili týčiace sa vždyzelené kry. V ktorýkoľvek iný deň by dom vyzeral milo a prívetivo, ale dnes ho obstáli policajné vozidlá a sanitky. Josie s Noahom zaparkovali naproti cez ulicu a vyšli hore príjazdovou cestou. Obišli sanitku zaparkovanú pri vchode. Žltá policajná páska okolo miesta činu ich nepustila bližšie k domu. Stál pred ňou dentonský hliadkujúci dôstojník s písacou podložkou v ruke.

„Hummel,“ pozdravila ho Josie.

„Šéfka,“ odvetil.

Josie si prstami vyklepkávala stály rytmus do stehna, no podarilo sa jej vyčarovať napätý úsmev. „Stačí detektívka Quinno-
vá, čo si zabudol?“

Josie dva roky slúžila ako dočasná veliteľka polície v Dentone, ale s radosťou sa vrátila na pozíciu detektívky, keď starostka naliehala, aby ju nahradil Bob Chitwood. Ibaže kolegovia ju stále volali „šéfka“.

„Ťažko sa od toho odvyká,“ poznamenal Noah a pousmial sa na Hummela.

Ten prikývol a zapísal si ich mená do zoznamu. Bleskovo preletel po Noahovi pohľadom. „Pekný oblek.“

Josie sa rýchlosťou svetla prezliekla do svojich zvyčajných slušných nohavíc a polokošele dentonského oddelenia a natiahla si čiernu bundu, ibaže Noah stále vyzeral ako vystrihnutý z časopisu s pánskou módou. „Bol som na ceste na večeru, keď mi zavolali,“ vysvetľoval mu Noah.

Hummel ukázal na policajné vozidlo zaparkované na obrubníku s otvoreným kufrom. „Ochranné obleky sú tam.“

„Čo tu máme?“ spýtala sa Josie.

Hummel ukázal na dom, kde členovia forenzného tímu pracovali na príjazdovej ceste, dvore a verande, všetci v bielych ochranných oblekoch. Označovali dôkazy žltými zástavkami, merali, zakresľovali miesto činu a fotografovali. Vľavo na príjazdovej ceste niekoľko metrov od prednej verandy bola natiahnutá celta. Josie vedela, že tam leží telo.

„Máme telo, beloch, muž, strelná rana odzadu, neozbrojený, bez dokladov,“ oboznamoval ich Hummel. „Nik iný tu nie je, ale vchodové dvere boli otvorené. Snažili sme sa zastihnúť detektívku Palmerovú na mobile, ale zapne sa rovno odkazová schránka. Kapitán vraví, že ani na stanici nie je. Ktosi ju tam zahliadol asi pred hodinou, ale teraz ju nevieme nikde nájsť. Dispečing ju tiež nezohnal. Teraz kontrolujú MDT.“

„Hej, už som počula,“ odsekla Josie. „Ak ju do pol hodiny nezastihnú, chcem, aby sa Lamay pozrel na záznamy z priemyselných kamier a určil, kedy presne odišla. Kto našiel telo?“

„V dome sa nachádza bezpečnostný monitorovací systém. Vieš, taký ten, ktorý po spustení alarmu odošle upozornenie na políciu.“

„Uhm, viem,“ pritakala Josie. „Aj ja som nad ním uvažovala.“

„Tak sa spustil alarm vchodových dvier. Bezpečnostná firma zatelefonovala detektívke Palmerovej, ale nikto nedvíhal. Preto zavolali na políciu. Dovalili sme sa sem a našli telo. A, ozaj, ešte jedna vec...“

„Aká?“ dožadoval sa odpovede Noah.

Hummel preskakoval pohľadom z jedného na druhého, stisol pery do tenkej nervóznej rovnej čiary a potom dopovedal: „Asi by ste sa mali radšej pozrieť sami.“

4. KAPITOLA

Keď sa náležite vyzbrojili ochranným oblekom, Hummel ich pustil popod policajnú pásku a Josie s Noahom kľučkovali k nepremokavej celte. Našli pod ňou telo mladého muža tvárou dole na asfalte. Keď si Josie kvokla vedľa mŕtvoly, jeden dôstojník z forenzného tímu začal fotiť. Ihneď zbadala, čo tým Hummel myslel. Muž bol oblečený v džínsoch, zelenom tričku a mal obuté biele tenisky. Chrbát mal načerveno sfarbený od jedinej rany po guľke pod ľavou lopatkou blízko pri chrbtici. Lenže to, čo pôsobilo na tejto scéne tak nezvyčajne, bola fotografia pripnutá zatváracím špendlíkom na golieri trička obete.

„Je to skutočná fotka?“ spýtal sa Noah, keď si čupol vedľa nej.

Josie to prstom v rukavici preskúmala. „Hej, ale vyzerá staro.“

Fotografia s rozmermi deväť krát trinásť centimetrov zobrazovala malého chlapca, možno päť- či šesťročného, odfoteného z profilu, ako uteká cez vysokú trávu. Okraje fotky boli pokrútené a zažltnuté. Dokonca sa zdalo, akoby aj jej matnosť vybledla. Chlapec bol beloch so strapatými blond vlasmi a oblečené mal hnedé menčestrové nohavice a flanelovú košeľu. Záber

zachytával rozbehnutého chlapca s nohou a rukou zodvihnutou uprostred kroku.

„Pozri sa na toto,“ ukázala Josie. Opatrne nadvihla fotku bez toho, aby ju odtrhla od zatváracieho špendlíka, ale aby Noah videl zadnú stranu, kde čiernym tlačeným písmom stálo: 2004.

„V tom roku to vytlačili?“

„Nie vytlačili,“ opravila ho Josie. „Vyvolali. Myslím, že túto fotku spravili skutočným fotoaparátom. Vyzerá to na tridsaťpäťmilimetrový film. Keď sa film dal vyvolať, často na zadnú stranu vytlačili aj dátum.“

„Lenže tie obchody už nefungujú,“ poznamenal Noah.

„Pravdaže,“ pritakala Josie. „No asi môžeme viac-menej s istotou povedať, že fotka pochádza z roku 2004.“

„Myslíš, že je to tento chlap?“

Josie si mobilom rýchlo odfotila fotografiu. Potom sa postavila a presunula sa k mužovej hlave. Pristál tak, akoby sa obomi rukami snažil stlmiť pád. Pod ústami sa mu nazbierala mláka krvi. Videli iba jednu stranu tváre, ale vyzeral mlado. Josie by mu hádala čosi po dvadsiatke. Olivová pokožka, kučeravé čierne vlasy. Oči mal zavreté. „Ťažko povedať. Fotka je urobená zboku, takže poriadne nevidno chlapcovu tvár, ale súdiac podľa odtieňa pokožky by som na prvý dojem povedala, že to nie je on.“ Pohľadom sa vrátila k strelnej rane na chrbte. „Volal už niekto súdnu lekárku?“ spýtala sa Josie.

Noah prikývol. „Hummel to spravil. Už je na ceste.“

„A vravel aj, že obeť nemala pri sebe žiadny preukaz totožnosti. Tak keď ho doktorka Feistová prezrie, otočíme ho a skontrolujeme predné vrecká. Nech niekto preverí autá na ulici. Možno